U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudkyně Michaely Bejčkové a soudců Josefa Baxy, Radana Malíka, Petra Mikeše, Pavla Molka (soudce zpravodaj) a Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatele: **Ing. J. H.,** za účasti: **1) Státní volební komise**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, **2) MUDr. Věra Procházková**, **3) ANO 2011**, politické hnutí, se sídlem Babická 2329/2, Praha 4, o návrhu na vyslovení neplatnosti hlasování a neplatnosti volby kandidáta ve volbách do Senátu Parlamentu České republiky konaných ve dnech 23. a 24. září 2022 a 30. září a 1. října 2022 ve volebním obvodě č. 1 (Karlovy Vary)

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Volební stížnost a průběh řízení

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 14. 10. 2020 návrh navrhovatele (dále též „volební stížnost“) označený jako návrh na vyslovení neplatnosti voleb do Senátu Parlamentu České republiky konaných ve dnech 23. a 24. září 2022 a 30. září a 1. října 2022 ve volebním obvodě č. 1 (Karlovy Vary).

[2] Navrhovatel uvádí, že byl vystaven masivní negativní volební kampani, v níž o něm byly rozšiřovány zcela nepravdivé informace, a to zejména v profilech na sociálních sítích Facebook a Instagram pod shodným názvem „Horník nebo vekslák“, na webových stránkách na adrese www.hornikneboveksla k.cz, v letácích a na velkoplošné venkovní reklamě s nápisem „Jan Horník (STAN) – IMUNITA PŘIJDE VHOD“. Ve všech těchto formách o něm byla zveřejňována nepravdivá kriminalizující tvrzení, jež neměla fakticky nic společného s jeho dosavadní funkcí senátora, nýbrž souvisela spíše s jeho funkcí starosty Božího Daru. Navrhovatel ve volební stížnosti tato tvrzení cituje či parafrázuje a zároveň se je snaží vyvrátit. Zejména prostřednictvím sociálních sítí a webových stránek se anonymním správcům jednotlivých profilů, které byly podpořeny i placenou reklamou,

podařilo oslovit tímto dehonestačním obsahem tisícovky lidí v regionu, přičemž daná aktivita vykazuje znaky profesionálního úsilí.

[3] Navrhovatel se proto domnívá, že v průběhu celé volební kampaně byla závažným způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky voleb, porušována ustanovení zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů (dále jen „volební zákon"). Konkrétně byl porušen § 16 odst. 5, podle nějž má volební kampaň probíhat čestně a poctivě, a dále § 16 odst. 6, podle nějž propagace a volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informace o zadavateli a zpracovateli. Navrhovatel označil za pozoruhodné, že byla v celých senátních volbách zaregistrována pro účely volební kampaně jediná tzv. třetí osoba, která o sobě navíc nesdělila žádné podrobnější údaje, což svědčí o neschopnosti Úřadu pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí uvést v život příslušná zákonná ustanovení.

[4] Za specifické okolnosti svého případu, hovořící ve prospěch zásahu ze strany soudní moci, označil navrhovatel strukturu kandidátů ve svém volebním obvodě (celkem jedenáct kandidátů), svůj nízký odstup za kandidátkami, jež postoupily do 2. kola voleb (získal přes 12 % hlasů a od postupu do 2. kola jej dělilo pouhých 580 hlasů), kumulativní a systematický charakter negativní kampaně a objektivní překážky kladené do cesty jeho úsilí o uvedení dehonestujících tvrzení na pravou míru. K tomu navrhovatel zdůrazňuje, že se neúspěšně obrátil na sdružení CZ.NIC, aby odhalil skutečnou identitu osoby provozující difamující webové stránky www.hornikneboveckslak.cz, neboť veřejně lze dohledat pouze informaci, že držitelem domény je jakýsi Richard Stejskal, u nějž však nejsou uvedeny žádné kontaktní údaje a nejde o registrovanou třetí osobu ve smyslu volebního zákona. Podobně neúspěšný byl i se svým upozorněním administrátorům sítí Facebook a Instagram. Dopátral se pouze identity zadavatele velkoplošné inzerce. Proti lžím zveřejňovaným o své osobě se ohradil v zaplacené inzerci v regionálním periodiku a podal také trestní oznámení. Z výsledku voleb je však patrné, že kromě samotné obce Boží Dar, kde je starostou, převládly v povědomí voličů dopady difamačních útoků a celé anonymní a netransparentní negativní kampaně, jak ostatně dokládají i některá písemná svědectví osob z daného volebního obvodu, která k volební stížnosti přiložil. Kromě nich přiložil také své trestní oznámení na spáchání trestného činu pomluvy, komunikaci se správci webových stránek a sociálních sítí a s Radou pro reklamu a své reakce na jednotlivá lživá tvrzení uvedená v difamační kampani, jež také zveřejnil ve formě své placené inzerce.

[5] K doplnění návrhu ze dne 20. 10. 2022 přiložil vyrozumění od Policie ČR o zahájení úkonů trestního řízení a dále výsledek výzkumu společnosti STEM/MARK ohledně vhodnosti, důvěryhodnosti a sympatičnosti kandidátů v jeho volebním obvodu, z nějž dovozuje, že nebýt negativní kampaně, mohl získat 27 % hlasů všech voličů. V tomto doplnění dále uvedl, že ve všech předchozích volbách (tedy v letech 2004, 2010 a 2016) získal ve 2. kole vždy více hlasů než v 1. kole, na rozdíl od kandidátky vítězné v nynějších volbách, jež ve 2. kole ztratila přibližně 2 500 hlasů. Z toho dovozuje, že pokud by postoupil do 2. kola, je velmi pravděpodobné, že by v něm s ohledem na svou schopnost integrovat hlasy pravostředových voličů uspěl. Doplnil také údaj o počtu osob, které jsou členy regionálních skupin na síti Facebook, a informaci o negativní kampani na stránkách www.seznam.cz.

[6] Nejvyšší správní soud zaslal volební stížnost i doplnění na vědomí dalším účastníkům řízení, kteří na ně v soudem určené lhůtě nereagovali.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 90 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."), se může za podmínek stanovených zvláštními zákony občan, politická strana nebo nezávislý kandidát anebo sdružení nezávislých kandidátů a sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů návrhem domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb nebo neplatnosti hlasování anebo neplatnosti volby kandidáta.

[8] Podle § 87 odst. 2 až 5 volebního zákona se může každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl senátor volen, každá politická strana, politické hnutí, koalice nebo nezávislý kandidát, jejichž přihláška k registraci ve volebním obvodu byla pro volby do Senátu zaregistrována, domáhat ochrany u soudu podáním návrhu na neplatnost hlasování, neplatnost voleb nebo neplatnost volby kandidáta, má-li za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který hrubě ovlivnil výsledek hlasování, výsledek voleb nebo výsledek volby kandidáta.

[9] Volební stížnost směřuje proti neplatnosti voleb ve volebním obvodě č. 1 (Karlovy Vary). Voleb se zde účastnilo 11 kandidátů, do 2. kola postoupily Ing. Eva Chromcová se ziskem 4 557 hlasů (14,12 %) a MUDr. Věra Procházková se ziskem 8 343 hlasů (25,86 %), která následně ve 2. kole zvítězila. Navrhovatel sám do 2. kola nepostoupil, neboť skončil čtvrtý se ziskem 3 977 hlasů (12,32 %).

[10] Navrhovatel je občanem České republiky, má trvalý pobyt v Božím Daru, a je tudíž zapsán do stálého seznamu v této obci (§ 5 volebního zákona ve spojení s § 28 odst. 1 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů). Jeho bydliště náleží do volebního obvodu č. 1 Karlovy Vary (příloha č. 3 k volebnímu zákonu). Navrhovatel je tedy aktivně legitimován k podání návrhu na neplatnost voleb v tomto volebním obvodu jako občan registrovaný ve volebním seznamu v daném volebním obvodu.

[11] Nejvyšší správní soud při přezkumu návrhů podle § 90 soudního řádu správního vychází z toho, že základními předpoklady pro vyhovění volební stížnosti jsou (1) nezákonnost, tj. porušení ustanovení zákona upravujícího volební proces (nemusí jít nutně o volební zákon v užším slova smyslu – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2006, č. j. Vol 36/2006 - 21, č. 960/2006 Sb. NSS), (2) vztah mezi touto nezákonností a zvolením kandidáta, jehož zvolení je napadeno, a (3) zásadní intenzita této nezákonnosti hrubě ovlivňující volební výsledky, respektive vyvolávající jejich „zatemnění" (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2004, č. j. Vol 6/2004 - 12, č. 354/2004 Sb. NSS).

[12] Po účinnosti zákona č. 322/2016 Sb., kterým se mění volební zákony a další související zákony, je nutné, aby porušení zákona výsledek volby skutečně ovlivnilo (nepostačí potencialita ovlivnění volebních výsledků, s níž na základě tehdejšího znění zákona pracovala starší judikatura). Pro závěr o důvodnosti volební stížnosti je tedy nyní nutné, „*aby bylo v řízení podle § 90 s. ř. s. prokázáno, že došlo k porušení některého zákonného*

ustanovení upravujícího průběh volebního procesu a že tato protizákonnost ovlivnila (nikoli pouze mohla ovlivnit) výsledek voleb, a to hrubým způsobem " (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. Vol 16/2018 - 33, č. 3717/2018 Sb. NSS; toto usnesení se sice týkalo volby prezidenta republiky, je však plně použitelné i na nyní posuzovanou věc, neboť parametry soudního přezkumu voleb do Senátu jsou totožné).

[13] Jinými slovy nepostačuje „*důkazy podložená pravděpodobnost ovlivnění, ale je třeba prokázat samotné ovlivnění. V tomto ohledu je však třeba uvést, že volební soud často hodnotí, zda by výsledek dějů ve skutečném světě byl jiný, pokud by i ony děje byly jiné. Odkrytí faktických souvislostí zde není možné na základě výslechu voličů, odborného posouzení příslušných jevů z hlediska fyzikálních, resp. přírodních zákonů, ale nanejvýš prostředky sociálních věd. Volební soudy však těmito prostředky nedisponují a ani vlastní soudní řízení není k jejich získání uzpůsobeno. Pro závěr o hrubém ovlivnění voleb je tedy určující komplexní hodnocení skutkového stavu zjištěného v (časově) omezených možnostech volebního soudu z hlediska toho, zda skutková tvrzení o jiném přidělení mandátů, pokud by nebylo došlo k vadě volebního procesu, odpovídají zkušenostem běžného života a soudce je o jejich pravdivosti vnitřně přesvědčen bez rozumných pochybností*" (nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. I. ÚS 4178/18, který se sice týkal voleb do zastupitelstev obcí, je však použitelný i na volby do Senátu, neboť ustanovení volebních zákonů jsou co do parametrů soudního přezkumu voleb formulována totožně). Je třeba vycházet z principu, že rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu prokazatelně způsobily, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát (srov. též nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04).

[14] Navrhovatel spatřuje porušení zákona v tom, že se ve veřejném prostoru objevily o jeho osobě informace, které označuje za nepravdivé. Konkrétně se jednalo o informace v profilech na sociálních sítích Facebook a Instagram pod shodným názvem „Horník nebo vekslák", na webových stránkách na adrese www.hornikneboveksla k.cz, v letácích a na velkoplošné venkovní reklamě s nápisem „Jan Horník (STAN) – IMUNITA PŘIJDE VHOD". Zveřejňování těchto informací chápe navrhovatel jako negativní kampaň zaměřenou vůči své osobě.

[15] Uvedené informace označuje zejména za porušení § 16 odst. 5 volebního zákona, podle něhož volební kampaň musí probíhat čestně a poctivě, zejména nesmí být o kandidátech a politických stranách nebo koalicích, na jejichž kandidátních listinách jsou uvedeni, zveřejňovány nepravdivé údaje.

[16] Pro kvalifikaci určitého sdělení jako volební kampaně dle § 16 odst. 5 by měl být zpravidla brán v úvahu cíl tohoto sdělení a zejména jeho objektivní způsobilost ovlivnit rozhodování voličů ve prospěch či neprospěch konkrétního kandidáta. Tímto pohledem Nejvyšší správní soud shledává, že dokumenty, které navrhovatel přiložil ke svému návrhu, skutečně dokládají kampaň zaměřenou vůči jeho osobě, konkrétně proti jeho znovuzvolení do Senátu, ostatně řadu z nich provázela navrhovatelova karikatura s nápisem „A jedu v tom s vámi dál – Senát 2022". Stejně tak Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že se jednalo o kampaň negativní, za použití pejorativních výrazů a závěrů, které nebyly nijak prokázány či vyargumentovány, naopak navrhovatel je ve své „protikampani" podrobně a komplexně vyvracel.

[17] Z důvodů rozebraných níže v bodě [18] ovšem není potřebné, aby Nejvyšší správní soud v nynějším řízení o volební stížnosti autoritativně určil, zda byla pravdivá tvrzení v negativní kampani zaměřené proti navrhovateli, nebo naopak jeho „protitvrzení". Ochrana osobnostních práv v řízení o volební stížnosti totiž může plnit jen pomocnou úlohu z hlediska zajištění a dodržování těchto pravidel. Chybějící účinná občanskoprávní ochrana může vést ke snaze řešit spory týkající se ochrany osobnosti cestou volebních stížností. Není ovšem úkolem soudnictví ve volebních věcech tuto ochranu suplovat.

[18] Volební zákon totiž sice požaduje, aby byla volební kampaň vedena „čestně a poctivě", aniž by však, kromě požadavku pravdivosti údajů zveřejňovaných o kandidátech, legálně definoval, co se těmito pojmy myslí. Soudy proto „*musí vycházet nejen z toho, jak jsou tyto pojmy chápány v běžném životě, ale současně musí i přihlížet k charakteru volební kampaně, která má jistě svá specifika vyplývající z vyostřeného střetu mezi jejími aktéry, kteří se jednak snaží získat podporu pro svůj volební program, jednak podlomit důvěru k volebnímu soupeři*" (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. Vol 45/2006 - 17, č. 963/2006 Sb. NSS).

[19] Nejvyšší správní soud se v prvních letech své existence snažil více chránit čestnost a čistotu voleb. Tomu ovšem následně zamezil Ústavní soud, který naopak ve své judikatuře zdůraznil, že v průběhu volební kampaně „*jsou voličům často velmi emocionální a vyostřenou formou předkládány argumenty, které mají ovlivnit jejich volební chování a rozhodnutí, koho budou volit. Smyslem volební kampaně v pluralitní demokracii však je nepochybně také to, aby byly posouzeny i ty nejkontroverznější otázky programu politických stran a kandidátů obecně, tak i jejich osobních vlastností a způsobilosti zastávat volenou veřejnou funkci. Jen v takovém případě budou moci voliči rozhodovat se znalostí věci a jen tak může být naplněna ústavní zásada, podle které je lid zdrojem veškeré státní moci. Pokud volební zákon hovoří o požadavku čestného a poctivého vedení volební kampaně, má tím na mysli to, co se dříve označovalo jako čistota voleb (srov. § 56 odst. 1 zákona č. 75/1919 Sb., kterým vydává se řád volení v obcích republiky Československé). Nelze však tyto pojmy vykládat z hlediska soukromého práva a obecné morálky, neboť jde o jejich použití v podmínkách volební kampaně, která není ničím jiným než bojem o hlasy voličů. Jeho negativní projevy lze regulovat, nelze je však zákonem vyloučit*" (nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, č. 140/2005 Sb., ve věci senátora Nádvorníka).

[20] Nejvyšší správní soud se tedy podle judikatury Ústavního soudu nemůže stavět do pozice konečného arbitra slušnosti a etiky, neboť není jediným ochráncem korektnosti celého volebního procesu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2013, č. j. Vol 12/2013 - 64). Jak tento soud připomněl ve vztahu k velmi nevybíravé předvolební kampani před prvními přímými volbami prezidenta republiky, jsou to voliči, „*kterým v prvé řadě přísluší hodnotit volební kampaň jednotlivých kandidátů a chování těchto kandidátů během ní. Voličům přísluší vyhodnotit volební kampaň v celé její šíři i v jejích jednotlivostech. To se týká též morálních aspektů vedení kampaně, hodnocení toho, zda jednotlivé výroky pronesené kandidáty nejsou zavádějící, zda se kandidát neuchýlil k příliš konfrontačnímu stylu atd. Za podstatné zdejší soud považuje, aby měli kandidáti v kampani možnost, pokud tak uznají za vhodné, se vyjádřit ke krokům, i těm kontroverzním, svého protikandidáta a tím umožnit voličům, aby si sami o kandidátech udělali vlastní představu. Je pak na voličích, aby výsledek tohoto svého hodnocení promítli do rozhodnutí, jak naložit se svým hlasem. Úkolem soudu nemůže být neohraničené hodnocení volební kampaně z hledisek etiky, vhodnosti,*

přesvědčivosti či vkusu. Role soudu působícího ve volebním soudnictví je v daném ohledu podpůrná a nastupuje až v tom krajním případě, kdy by se volební kampaň vymanila zákonem nastaveným pravidlům pro její provádění, že by se nedalo mluvit o čestném a poctivém politickém boji. Platí přitom, že ne každé jednání v rámci volební kampaně, které může být některými voliči vnímáno jako neetické, nevhodné či nevkusné, zároveň okamžitě přesahuje rámec poctivě a čestně vedené volební kampaně, jak ji pojímá zákon o volbě prezidenta republiky, a stává se protiprávním. Je totiž nutno akceptovat, že ve volebním klání je možné počítat i s poměrně ostrými souboji jednotlivých kandidátů" (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2013, č. j. Vol 27/2013 - 83).

[21] Jakkoli je tedy možno kampaň vedenou proti navrhovateli skutečně označit za nevybíravou až nevkusnou, z hlediska posouzení důvodnosti návrhu je klíčové, že navrhovatel měl možnost na tvrzení, která proti němu byla v této kampani namířena, zareagovat a vyvrátit je, což také činil, jak sám uvádí (viz zejména jeho písemná reakce uveřejněná v denním tisku jako jeho inzerce). V tom se nyní posuzovaný případ liší od případu kampaně proti prezidentskému kandidátu Karlu Schwarzenbergovi posuzované v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2013, č. j. Vol 44/2013 - 72, č. 2833/2013 Sb. NSS, kde za porušení zákona splňující první krok výše uvedeného algoritmu soudního přezkumu voleb označil soud ta lživá tvrzení, na která už kandidát Schwarzenberg a jeho stoupenci nemohli z časových důvodů zareagovat, neboť byla zveřejněna v první den voleb. V nyní posuzovaném případě však navrhovatel mohl na hanobící tvrzení vůči své osobě zareagovat, učinil tak, a bylo tedy na voličích, nikoli na Nejvyšším správním soudu, aby byli arbitry ve věci přesvědčivosti tvrzení obsažených v negativní kampani proti němu, či naopak tvrzení, jimiž je vyvracel (viz bod 41 usnesení č. j. Vol 44/2013 - 72).

[22] Nejvyšší správní soud má pochopení pro pohoršení, které nad touto kampaní navrhovatel cítí. I zde však platí to, co uvedl v případě negativní kampaně posuzované právě v citovaném usnesení č. j. Vol 44/2013 - 72. V jeho bodě 40 se ztotožnil s názorem tehdejšího navrhovatele, že řada použitých tvrzení *„se mnoha lidem mohla jevit jako nekorektní, demagogická a některá dokonce lživá.* [...] *Soud nepovažuje za smysluplné pokoušet se analyzovat, zda tyto nezřídka velmi problematické způsoby byly používány spontánně anebo byly pečlivě připravovány předem. V konečném důsledku ani netvrdí, že nesměly být používány vůbec - samozřejmě s výhradou, že se nejedná přímo o lži. Pokud by totiž tyto ambice měl, stavěl by se do pozice konečného arbitra slušnosti a etiky, což mu však nepřísluší.* [...] *Osoby veřejně činné, tedy zejména politici, musí ostatně akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03, č. 57/2005 Sb. ÚS).*"

[23] Nejvyšší správní soud chápe i navrhovatelovo pohoršení nad tím, pokud materiály použité v kampani vedené proti němu neobsahovaly uvedení zadavatele, jak požaduje § 16 odst. 6 volebního zákona, který stanoví: *„Propagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informaci o jejich zadavateli a zpracovateli;* [...]". Nesplnění tohoto požadavku může znamenat, že negativní kampaň povedou obtížně dohledatelné subjekty či ji budou financovat z neprůhledných zdrojů, čemuž navrhovatel čelil placenou inzercí, kterou, jak uvádí v návrhu, si financoval sám. K tomu je však třeba připomenout, že dohlížením nad dodržováním těchto zákonných požadavků je primárně pověřen specializovaný Úřad pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí. Jeho činnost však Nejvyšší správní soud nemůže

usměrňovat jinými nástroji než kritikou jeho konkrétních rozhodnutí, jsou-li napadena v soudním přezkumu (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2020, č. j. Ars 6/2019 - 33, č. 4074/2020 Sb. NSS), či kritikou právní úpravy jeho fungování (viz návrh na zrušení části této právní úpravy pro protiústavnost, který Nejvyšší správní soud předložil již před více než dvěma lety Ústavnímu soudu v řízení vedeném pod sp. zn. Ars 4/2019).

[24] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal splnění podmínek pro vyhovění návrhu již v prvním kroku algoritmu soudního přezkumu voleb, tedy kroku protiprávnosti. Tvrzení, jež byla vůči navrhovateli jako kandidátovi do Senátu použita, mu neznemožňovala na ně ve volební kampani reagovat a vyvrátit je, takže úsudek o jejich pravdivosti či lživosti si mohli učinit sami voliči. Za této situace nebylo namístě posuzovat splnění dalších dvou kroků algoritmu soudního přezkumu voleb. V nich by nicméně byla relevantní skutečnost, že výsledek v 1. kole senátních voleb v daném volebním obvodě nelze označit za těsný, neboť navrhovatel skončil až čtvrtý, s odstupem skoro 2 % za druhou postupující kandidátkou (se skutečně těsným odstupem pěti hlasů, tedy 0,01 %, se za ním umístil na pátém místě ještě kandidát Ing. Petr Kulhánek).

III. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal návrh na vyslovení neplatnosti voleb do Senátu Parlamentu České republiky ve volebním obvodě č. 1 (Karlovy Vary) důvodným.

[26] Podle § 93 odst. 4 s. ř. s. nemá v řízení ve věcech volebních žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce Nejvyššího správního soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. října 2022

Tomáš Langášek
předseda senátu